

Speeltijd

Mon zit stil op een bank.
Hij heeft zijn tas op zijn rug.
'Die mag in de klas blijven,' zei meester Frank.
Maar Mon nam zijn tas toch mee.
'Doe je mee?' vraagt Della lief.
'Straks,' zegt Mon.
Hij neemt zijn tas van zijn rug.
Hij doet alsof hij een koek neemt.
'Dag Snuf,' zegt hij stil.
Snuf zegt niets.
Maar hij kijkt erg droef.
'Jij snapt het, Snuf.
Het is eng hier,' zegt Mon.
Hij aait zijn knuffel.
Snuf is heel erg zacht.
Mon denkt aan mams.
Dan sluit hij zijn tas.
Hij gaat naar Della.

Lezen en schrijven

'En nu ...' roept meester Frank.
Zijn stem klinkt heel grappig.
Maar ook heel luid.
'En nu gaan we werken!'
Mon houdt zijn handen op zijn oren.
Maar de stem van meester Frank
is daar nog steeds.
'm aa n!' roept de stem.
'Maan,' klinkt het door de klas.
'Ja!' gilt meester Frank.
'Jullie kunnen al lezen!'
En hij trekt een gekke bek.
Heel de klas joelt.
Mon kijkt naar Della.
Die steekt haar duim op.
Fijn, hee, wil ze zeggen.
Mon schudt zijn hoofd.
Hij hoort de zachte stem van juf Mien.
En hij ziet de blokken.
Dan steekt hij ook zijn duim op.
Voor Della.

Mon zucht.
Hij krabt eens in zijn haar.
Hij bekijkt het blad dat voor zijn neus ligt.
Meester Frank heeft het daar gelegd.
Op het blad staat 'maan'.
'Neem je pen,' zegt de meester.
Mon gaat met de pen over het woord.
Dat lukt min of meer.
Dan moet Mon het woord zelf schrijven.
Dat lukt niet zo goed.
'Stomme pen!' mompelt Mon.
Hij smijt de pen op zijn bank.
Dan neemt hij de pen van paps.
Nu lukt het wel!
Mon bijt op het puntje van zijn tong.
Hij is al wat moe.
Weer denkt hij aan juf Mien.
En aan haar zachte schoot.

Mon is bang

'Mon! Wat doe je nu?'

De stem van meester Frank galmt door de klas.

Mon schrikt op.

Meester Frank komt naar hem toe.

Hij roept en tiert.

Zijn ogen zijn heel groot.

Zijn hoofd is nu heel dicht bij dat van Mon.

Het ziet rood.

De mond in het hoofd gaat heel ver open.

Zijn tanden blinken.

Nu komt het, weet Mon.

Meester Frank eet me op!

Ik moet hier weg.

Vlug springt Mon van zijn stoel.

Hij loopt naar de deur.

Op slot!

De deur zit op slot!

Ik kan niet weg, denkt Mon verschrikt.

En daar is de mond!
Hij gaat open en dicht.
De tanden in de mond zijn groot.
En scherp.
Heel scherp.
En de tong is lang.
Heel lang!
Mon maakt zich klein.
Hij houdt zijn handen boven zijn hoofd.
En sluit zijn ogen.
'Ga weg!' gilt hij.
'Ga weg!'

Mon houdt zijn ogen dicht.
Hij rilt over heel zijn lijf.
Het wordt warm aan zijn wang.
Maar hij voelt geen pijn.
Nog niet ...

'Mon!' hoort hij dan.
'Jongen toch.'
Bang doet Mon zijn ogen open.
Het hoofd van meester Frank is vlakbij.
Maar ...
... de mond van meester Frank is niet groot.
En de tanden zijn niet zo lang.
En ook niet zo scherp!
'Je sliep,' lacht meester Frank.
Hij aait Mon over zijn wang.
'Ben je zo moe?'
Mon knikt bang.
Wordt meester Frank nu boos?

